

BLAKE PIERCE

OPUŠTĚNÁ

RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE – KNIHA Č. 7

Blake Pierce

Opuštěná

Серия «Záhada Riley Paige», книга 7

Аннотация

Mistrovsky zpracovaný thriller a záhada! Autor skvostně vytvořil postavy, jejichž psychická stránka je tak dobře popsána, že máme pocit, jako bychom byli v jejich mysli, sledovali jejich obavy a těšili se z jejich úspěchu. Zápletka je velmi inteligentní a poskytne vám zábavu během čtení celé knihy. Tato kniha je plná zápletek a nenechá vás usnout, dokud neotočíte poslední stránku. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč) OPUŠTĚNÁ je sedmou knihou z nejprodávější mystery série Riley Paige, která začíná bestsellerem NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1) ! Když se zvláštní agentka Riley Paige nakonec rozhodne pro dobře zasloužený odpočinek od FBI, přijde z nejnepravděpodobnějšího zdroje žádost o pomoc: od její vlastní dcery. Nejlepší přítelkyně April je zdcena smrtí její sestry, studentky prvního ročníku v Georgetownu. A co je ještě horší, je přesvědčena, že sebevražda byla zinscenována, a že její sestra byla zavražděna rukou sériového vraha. Riley se neochotně pouští do případu, jen aby zjistila, že se dvě další studentky prvního ročníku v Georgetownu nedávno zabily stejným, šeredným způsobem – oběšením. Když si uvědomí, že se jedná o odpornou hru, povolá FBI. Případ zavede Riley hluboko do privilegovaného kampusu jedné z

nejprestižnějších univerzit na světě, do znepokojujícího světa bohatých a cílevědomých rodin, které nutí své děti k úspěchu. Časem zjistí, že tento případ je pokroucenější daleko víc než se zdá – a že nejspíš stojí proti nejpsychotičtějšímu vrahovi její kariéry. Temný psychologický thriller, ze kterého se napjatým očekáváním rozbuší srdce, OPUŠTĚNÁ je knihou č. 7 ze strhující nové série – s oblíbenou novou postavou – která vás přinutí otáčet stránky dlouho do noci. Kniha č. 8 ze série Riley Paige bude brzy k dostání.

Содержание

PROLOG	9
KAPITOLA PRVNÍ	14
KAPITOLA DRUHÁ	23
KAPITOLA TŘETÍ	29
KAPITOLA ČTVRTÁ	38
KAPITOLA PÁTÁ	48
KAPITOLA ŠESTÁ	55
KAPITOLA SEDMÁ	64
KAPITOLA OSMÁ	69
Конец ознакомительного фрагмента.	75

OPUŠTĚNÁ

(RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE – KNIHA Č. 7)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2017 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených v USA. Copyright Act z roku 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento ebook je licencován pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván

jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme vám za respektování tvrdé práce tohoto autora. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorovy představivosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Obrázek na přebalu Copyright Pholon, použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKE PIERCE

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ POTŘEBUJE (kniha č. 5)

PSYCHOLOGICKÉ ZÁHADNÉ TAJEMSTVÍ CHLOE

FINE

DALŠÍ DVEŘE (kniha č. 1)

OBSAH

PROLOG

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

PROLOG

Tiffany byla oblečená, když ji zdola volala její matka.

"Tiffany! Jsi připravená jít do kostela?"

"Už skoro jo, mami," zakřičela Tiffany. "Ještě pár minut."

"Dobře, pospěš si. Musíme odejít za pět minut."

"OK".

Tiffany se ve skutečnosti oblékla již před několika minutami, hned poté, co dole s matkou a otcem posnídala vynikající vafle. Ale nebyla ještě připravena nikam vyrazit. Výborně se bavila při sledování zábavných videí zvířat na svém mobilu.

Zatím shlédla pekiňáka na skateboardu, buldoka, lezoucího vzhůru po žebříku, kočku, která se snažila hrát na kytaru, velkého psa, který si honil ocas, kdykoli někdo zpíval "Lasička dělá kuk" a stovky splašených zajíčků.

Právě teď sledovala video, které ji skutečně pobavilo. Veverka se neustále pokoušela dostat se do krmítka pro ptáky, které mělo odolat veverčím útokům. Jakkoli se snažila ke krmítku přiblížit, vždy se roztočilo a veverka odlétla. Ale veverka byla odhodlaná se nevzdat.

Video se chichotala, dokud její matka znovu nezavolala.

"Tiffany! Půjde tvá sestra s námi?"

"Myslím, že ne, mami."

"No, tak se jí zeptej, prosím."

Tiffany si povzdechla. Měla chuť zakřičet ...

"Zeptej se jí sama."

Místo toho na ni zavolala, "OK".

Devatenáctiletá sestra Tiffany, Lois, nepřišla na snídani. Tiffany si byla docela jistá, že nemá v úmyslu jít do kostela. Včera Tiffany řekla, že tam jít nechce.

Lois se v rodinných záležitostech angažovala méně od chvíle, kdy začala na podzim chodit do školy. Domů dojížděla většinu víkendů a svátků a když měla volno, ale buď obě trávily čas o samotě nebo šly ven s přáteli a téměř vždy spaly do pozdního dopoledne.

Tiffany jí to nevyčítala.

Život v domácnosti Penningtonů dokázal teenagera unudit k smrti. A církev Tiffany nudila ze všeho nejvíc.

S povzdechem zastavila video a vyšla na chodbu. Ložnice Lois byla nahoře - byl to luxusní pokoj, který zabíral téměř celé podkroví. Měla tam nahoře dokonce i svou vlastní koupelnu a obrovský šatník. Tiffany stále trčela v menší ložnici v druhém patře, ve které je co si pamatuje.

Nepřipadalo jí to spravedlivé. Doufala, že ložnici své sestry zdědí, až sestra odejde na vysokou školu. Na co teď Lois potřebuje všechnen ten prostor, když je doma jen o víkendech? Nemůžou si už konečně ložnice vyměnit?

Stěžovala si na to často a nahlas, ale zdálo se, že to nikoho nezajímá.

Stála na konci schodiště, které vedlo nahoru do podkroví a zavolala.

"Hej, Lois! Jdeš s námi?"

Nedostala žádnou odpověď. Obrátila oči v sloup. To se dělo vždy, když musela Lois kvůli něčemu popohnat.

Vystoupala po schodech nahoru a zaklepala na dveře pokoje své sestry.

"Hej, Lois," vykřikla znovu. "Jdeme do kostela. Už jdeš?"

Opět nedostala žádnou odpověď.

Tiffany netrpělivě zašoupala nohama, pak znovu zaklepala.

"Jsi vzhůru?" zeptala se.

Stále nepřišla žádná odpověď.

Tiffany nahlas zasténala. Lois možná spí nebo poslouchá hudbu přes sluchátka. Pravděpodobnější je ale, že ji prostě ignoruje.

"OK," vykřikla. "Řeknu mámě, že nejdeš."

Jak Tiffany zamířila zpátky dolů po schodech, začala mít nepatrné obavy. Lois byla během své poslední návštěvy trochu smutná – neměla depresi, ale nebyla tak veselá jako obvykle. Řekla Tiffany, že vysoká škola je těžší, než očekávala a že ten tlak začala pociťovat.

Dole pod schody stál v chodbě otec a netrpělivě se díval na hodinky. Vypadalo to, že je připraven k odchodu, teple oděný do kabátu, s kožešinovou čepicí, šálou a rukavicemi. Mamka si oblékala kabát.

"Tak jde Lois?" Zeptal se otec.

"Říká, že ne," řekla Tiffany a trochu zalhala. Táta by se zlobil, kdyby Tiffany řekla, že Lois nereagovala ani na zaklepání na

dveře.

"No, nepřekvapuje mě to," řekla matka a nasadila si rukavice. "Slyšela jsem včera pozdě v noci její auto. Nejsem si jistá, kolik bylo hodin."

Tiffany pocítila další záchvěv závesti při zmínce o autě její sestry. Lois měla teď tolik svobody, když byla na vysoké škole! Nejlepší ze všeho bylo, že se nikdo nestaral o to, v kolik se v noci vracela domů. Tiffany ji včera v noci ani neslyšela přijít.

Nejspíš jsem tvrdě spala, pomyslela si.

Jak si Tiffany začala oblékat kabát, otec zabručel, "Vám dvěma to trvá celou věčnost. Přijdeme pozdě na bohoslužbu."

"Budeme tam včas," řekla klidně a matka.

"Půjdu ven nastartovat auto," řekl otec.

Otevřel dveře a vyšel ven. Tiffany a její matka se rychle zachumlaly a šly za ním.

Chladný vzduch Tiffany tvrdě udeřil. Na zemi byl ještě sníh, který spadl před pár dny. Přála si, aby byla stále ve své teplé posteli. Bylo příliš mizerně na to, aby se někam šlo.

Najednou slyšela, jak její matka vyjekla.

"Lestře, co to je?" Zavolala matka na otce.

Tiffany viděla otce stát před otevřenými dveřmi garáže. Zíral do garáže, jeho oči a ústa byly dokořán. Vypadal ohromeně a zděšeně.

"Co se děje?" Zavolala znovu matka.

Otec se k ní otočil. Zdálo se, že má potíže cokoli vyslovit.

Konečně vyhrkl, "Zavolej záchranku."

"Proč?" Zeptala se matka.

Otec to nevysvětlil. Zamířil do garáže. Matka se vrhla vpřed a když došla do otevřených dveří, vydala ze sebe výkřik, který Tiffany vyděsil a paralyzoval.

Matka se vrhla do garáže.

Tiffany se ještě dlouhou chvíli ani nepohnula.

"Co se děje?" Zavolala Tiffany.

Slyšela, jak matka celá uplakaná volá z garáže, "Jdi zpět dovnitř, Tiffany."

"Proč?" Zakřičela Tiffany.

Matka vyběhla z garáže. Popadla Tiffany za paži a snažila se ji otočit, aby šla zpátky do domu.

"Nedívej se," řekla. "Vrať se dovnitř."

Tiffany se matce vymanila a spěchala zpět do garáže.

Chvíli jí trvalo, než vše pochopila. Byla tam zaparkovaná všechna tři auta. V zadním levém rohu táta neobratně zápasil se žebříkem.

Něco tam viselo na laně, přivázaném k trámu.

Byl to člověk.

Byla to její sestra.

KAPITOLA PRVNÍ

Riley Paige se právě posadila k večeři, když její dcera řekla něco, co ji opravdu vylekalo.

"Nejsme my dokonalá rodinka?"

Riley se dívala na April, jejíž tvář zrudla rozpaky.

"Páni, řekla jsem to právě nahlas?" Řekla April rozpačitě. "To bylo trochu otřepané, co?"

Riley se zasmála a rozhlédla se kolem stolu. Její bývalý manžel, Ryan, seděl na druhém konci stolu naproti ní. Po její levici byla její patnáctiletá dcera April, která seděla vedle jejich hospodyně Gabriely. Napravo od ní byla třináctiletá Jilly, v domácnosti nová.

April a Jilly udělaly právě k nedělní večeři hamburgery, aby si Gabriela trochu odpočinula od vaření.

Ryan si kousl do hamburgeru a pak řekl: "No, my jsme rodina, nebo ne? Jen se na nás podívejte."

Riley nic neřekla.

Rodina, pomyslela si. Skutečně jsme rodina?

Ta myšlenka ji trochu překvapila. Konec konců se s Ryanem rozešli před téměř dvěma lety a nyní byli rozvedeni šest měsíců. Ačkoli spolu znovu trávili čas, Riley se vyhýbala myšlenkám na to, kam by to mohlo vést. Odložila stranou roky bolesti a pocity zrady, aby si vychutnala klidnou přítomnost.

A pak tu byla April, jejíž dospívání nebylo zdaleka

jednoduché. Bude její touha po sounáležitosti trvat?

Riley si byla ještě nejistější Jilly. Jilly našla na odpočívadle nákladních vozů ve Phoenixu, kde se snažila prodat své vlastní tělo řidičům kamionů. Riley zachránila Jilly před hrozným životem a zneužitím otcem a teď doufala, že ji adoptuje. Ale Jilly byla stále neklidná dívka a všechno kolem ní bylo ve hvězdách.

Jediná osoba u stolu, kterou si Riley byla nejjistější, byla Gabriela. Statná guatemalská žena pracovala pro rodinu už dlouho před rozvodem. Gabriela byla vždy velmi zodpovědná, stabilní a milující.

"Co si o tom myslíš ty, Gabrielo?" Zeptala se Riley.

Gabriela se usmála.

"Rodinu je možné si zvolit, nikoli ji pouze zdědit," řekla. "Krev není všechno. Láska je to, na čem záleží."

Riley se uvnitř náhle rozhostilo teplo. Vždy se mohla spolehnout na Gabrielu, že řekne, co je potřeba říci. Zahleděla se na lidi kolem sebe s novým pocitem spokojenosti.

Po měsíci volna od práce v Úřadu pro analýzu chování si užívala i to, že je tady doma.

A užívám si svou rodinu, pomyslela si.

Pak April řekla něco dalšího, co ji překvapilo.

"Tati, kdy se k nám nastěhuješ?"

Ryan vypadal dost překvapeně. Jako obvykle Riley přemýšlela, zda její nově nabyté odhodlání vydrží.

"To je pro teď trochu velké téma," řekl Ryan.

"Jak to?" Zeptala se April svého otce. "Mohl bys tu rovnou

žit. Protože s mámou znovu spíte a jsi tady téměř každý den."

Riley cítila, jak zrudla. Šokovaná Gabriela ostře dloubala loktem do April.

"¡Chica! ¡Silencio!" řekla.

Jilly se rozhlédla s úsměvem.

"Hej, to je skvělý nápad," řekla. "Pak bych určitě dostávala dobré známky."

Byla to pravda – Ryan pomáhal Jilly dohonit učivo v její nové škole, obzvlášť sociální studie. Ve skutečnosti ji v posledních měsících hodně podporoval.

Rileyny oči se střetly s Ryanovými. Viděla, že se také začervenal.

Co se jí týče, nevěděla, co říct. Musela připustit, že jí ta myšlenka přišla lákavá. Cítila se dobře, když tu Ryan trávil většinu nocí. Vše do sebe tak snadno zapadalo – možná až příliš snadno. Možná část jejího klidu pramenila z absence nutnosti se rozhodnout.

Vzpomněla si na to, jak je April právě nazvala.

"Dokonalou rodinkou."

Momentálně jí tak všichni určitě připadali. Ale Riley si nemohla pomoci a cítila se nesvá. Byla tato dokonalost jen iluzí? Jako čtení dobré knihy nebo sledování příjemného filmu?

Riley si velice dobře uvědomovala, že svět venku je plný příšer. Celý svůj profesní život zasvětila boji proti nim. Ale za poslední měsíc byla téměř schopná předstírat, že neexistují.

Ryan se začal pomalu usmívat.

"Hele, proč se všichni nenastěhujete ke mně domů?" řekl. "Je tam dost místa pro nás pro všechny."

Riley potlačila vyděšený povzdech.

Poslední věc, kterou si přála, bylo vrátit se zpět do velkého předměstského domu, který s Ryanem léta sdílela. Byl příliš plný nepříjemných vzpomínek.

"Nemohla bych se tohoto místa vzdát," řekla. "Už jsem se tady zabydlela."

April se dychtivě podívala na svého otce.

"Záleží na tobě, tati," řekla. "Přestěhuješ se k nám, nebo ne?"

Riley sledovala Ryanův obličej. Viděla, že s rozhodnutím zápasí. Chápala alespoň jeden důvod, proč. Patřil do advokátní kanceláře v krajském městě, ale poměrně často pracoval z domova. Tady by pro to neměl prostor.

Ryan nakonec řekl, "Musel bych si dům nechat. Mohl by nadále sloužit jako má kancelář."

April začala téměř poskakovat vzrušením.

"Takže říkáš ano?" zeptala se.

Ryan se na chvíli tiše usmál.

"Ano, myslím, že ano," řekl nakonec.

April nadšeně zavřeštěla. Jilly zatleskala a zasmála se.

"Skvělé!" Řekla Jilly. "Prosím tě, podej mi kečup - tati."

Ryan, April, Gabriela a Jilly si začali šťastně povídat a pokračovali v jídle.

Riley si říkala, že si musí vychutnat tento šťastný okamžik, dokud trvá. Dříve či později se bude muset vydat dopadnout

dalšího netvora. Z toho pomýšlení jí mrazilo v zádech. Už na ni někde nějaký ďábel číhá a čeká?

*

Druhý den měla Aprilina škola zkrácený rozvrh, aby se mohly uskutečnit učitelské schůzky a Riley podlehla prosbám své dcery, aby měla volno celý den. Rozhodly se zajít si spolu na nákup, zatímco Jilly byla ještě ve škole.

Řady obchodů v nákupním středisku připadaly Riley nekonečné a mnoho obchodů vypadalo velmi podobně. V každé výloze byly ve stylovém oblečení vystaveny hubené figuríny v nemožných pózách. Figuríny, které právě míjely, byly bezhlavé, z čehož Riley nabyla dojmu, že jsou všechny zaměnitelné. Ale April jí pořád povídala, co každý obchod nabízí a jaký styl by si ráda oblékla. April zřejmě viděla různorodost v tom, co Riley připadalo stejné.

Hádám, že to patří k pubertákům, pomyslela si Riley.

Alespoň nebylo nákupní centrum dnes přeplněno.

April ukázala na ceduli před obchodem s názvem Towne Shoppe.

"Hele, podívej!" řekla. "DOSTUPNÝ LUXUS"! Pojdme se podívat!"

Uvnitř obchodu se April vrhla na stojan s džínami a bundami, začala je vytahovat a zkoušet si je.

"Myslím, že by se mi také hodily nějaké nové džíny," řekla Riley.

April obrátila oči v sloup.

"Ach, mami, ne mamkovský džíny, prosím!"

"No, já nemůžu nosit, co nosíš ty. Musím být schopna pohybovat se bez obav, že mi oblečení praskne nebo ze mě spadne. Moje oblečení musí být funkční, prosím pěkně."

April se zasmála. "Máš na mysli volné kalhoty! Hodně štěstí při hledání."

Riley se rozhlédla po džínách. Všechny byly na tělo, s nízkým pasem a uměle otrhané.

Riley si vzdychla. Věděla o několika obchodech v nákupním centru, kde by si mohla pořídit něco v jejím stylu. Ale musela by snášet všemožné škádlení a naléhání April.

"Po nějakých pro mě se podívám jindy," řekla Riley.

April vzala hromádku džín a šla do zkušební kabinky. Když vyšla ven, měla na sobě přesně ty džíny, které Riley nenáviděla – těsné na kůži, místy roztrhané a s odhaleným pupkem.

Riley zavrtěla hlavou.

"Možná by sis měla vyzkoušet džíny pro mamky," řekla. "Byly by ti mnohem pohodlnější. Ale pohodlí není nic pro tebe, co?"

"Kdepak," řekla April, otočila se a zadívala se na džíny v zrcadle. "Tyhle si vezmu. Zkusím si i ty ostatní."

April se několikrát vrátila do šatny. Vždy přišla s džínami, které Riley nenáviděla, ale dobře věděla, že jí nemůže zakázat si je koupit. Skutečně to nestálo za boj a věděla, že tak či onak prohraje.

Jak April pózovala v zrcadle, Riley si uvědomila, že je její dcera téměř stejně vysoká jako ona a tričko, které má na sobě,

odhaluje nádhernou postavu. S tmavými vlasy a oříškovými očima byla Aprilina podoba s Riley do očí bijící. Samozřejmě, že vlasy April neměly šediny, které se v Rileyných již objevily. Ale i tak ...

Stává se z ní žena, pomyslela si Riley.

Nemohla si pomoci a při té myšlence se cítila nesvá.

Vyrůstá April příliš rychle?

Rozhodně si toho v loňském roce mnoho prožila. Dvakrát upadla v zajetí. V jednom případě byla držena v temnotě sadistou s plamennou lampou. Také musela zahnat vraha v jejich vlastním domě. Ze všeho nejhorší byl hrubý přítel, který ji zdrogoval a snažil se ji prodat za sex.

Riley věděla, že toho je na patnáctiletou příliš. Cítila se provinile, že její vlastní práce dostává April, a všechny ostatní, které má ráda, do smrtelného nebezpečí.

A April tu teď vypadala pozoruhodně vyspěle i přes její snahu vypadat a chovat se jako normální teenager. Zdálo se, že April zdolala nejhorší fázi její posttraumatické stresové poruchy. Ale jaké obavy a úzkosti ji hluboko uvnitř stále trápily? Překoná je někdy?

Riley zaplatila za nové oblečení pro April a odešla na balkón nákupního střediska. Sebedůvěra, projevující se v Aprilině chůzi, Rileyn strach poněkud zmenšila. Zdálo se, že se vše nakonec zlepšuje. Věděla, že právě v ten okamžik si Ryan stěhuje pár věcí do jejího domu. A April a Jilly se daří dobře ve škole.

Riley se chystala navrhnout, aby si zašly na něco k jídlu, když

April zabzučel telefon. April náhle odešla, aby volání přijala. Riley to vyděsilo. Někdy se zdálo, že je mobil živou věcí, která vyžaduje veškerou Aprilinu pozornost.

"Hej, co se děje?" Zeptala se April volajícího.

April se náhle podlomila kolena a musela si sednout na lavičku. Její tvář zbledla a její blažený výraz se změnil v bolest. Začaly jí stékat slzy po tváři. Vyděšená Riley k ní přispěchala a posadila se u ní.

"Ach můj bože!" Vykřikla April. "Jak mohla – proč – já nemůžu –"

Riley to vyděsilo.

Co se stalo?

Byl někdo zraněn nebo v nebezpečí?

Byla to Jilly, Ryan, Gabriela?

Ne, takové zprávy by určitě někdo zavolal Riley a ne April.

"Je mi to tak líto," říkala April znovu a znovu.

Poté hovor konečně ukončila.

"Kdo to byl?" Zeptala se Riley úzkostlivě.

"To byla Tiffany," odpověděla April omráčeným, tichým hlasem.

Riley to jméno znala. Tiffany Penningtonová byla momentálně Aprilina nejlepší kamarádka. Riley se s ní setkala několikrát.

"Copak se děje?" Zeptala se Riley.

April se podívala na Riley se smutným a zděšeným výrazem.

"Sestra Tiffany je mrtvá," řekla April.

April vypadala, jako by nemohla uvěřit vlastním slovům.

Pak přidušeným hlasem dodala, "Říkají, že to byla sebevražda."

KAPITOLA DRUHÁ

Při večeři toho večera se April snažila povědět její rodině, co ví o smrti Lois. Ale její slova zněla podivně a cize, jako by hovořil někdo jiný.

Jako by to nebyla pravda, myslela si pořád dokola.

April se s Lois setkala několikrát při návštěvě Tiffany. Poslední setkání si živě pamatovala. Lois byla usměvavá a šťastná a měla spoustu mimoškolních příběhů. Bylo prostě nemožné uvěřit, že je mrtvá.

Smrt nebyla April úplně cizí. Věděla, že její máma stála tvářív tvář smrti a při práci na případech FBI už i zabila. Ale to byli zlí padouchové a bylo třeba je zastavit. April dokonce pomohla své matce bojovat a zabít sadistického vraha poté, co uvrhl April do zajetí. Také věděla, že její dědeček zemřel před čtyřmi měsíci, ale ona ho už dlouho neviděla a nikdy si nebyli blízcí.

Ale tato smrt pro ni byla reálnější a nedávala vůbec smysl. Nějak jí ani nepřipadala možná.

Jak April povídala, viděla, že její rodina je také zmatená a zoufalá. Její matka se natáhla a vzala ji za ruku. Gabriela se pokřižovala a šeptala modlitby ve španělštině. Jillyna ústa zůstala hrůzou dokořán.

April se pokusila rozpomenout na všechno, o čem si s Tiffany to odpoledne povídaly. Vysvětlila, že včera ráno Tiffany a její máma a táta našli v garáži visící tělo Lois. Policie si myslela, že to

vypadá jako sebevražda. Ve skutečnosti se všichni chovali, jako by to byla sebevražda. Jako by to bylo všechno vyřízeno.

Všichni až na Tiffany, která pořád říkala, že si to nemyslí.

Otec April se zachvěl, když skončila vyprávění o všem, na co si dokázala vzpomenout.

"Já Penningtonovy znám," řekl. "Lester je finanční manažer pro stavební firmu. Nejsou zrovna bohatí, ale mají se poměrně dobře. Vždycky dělali dojem stabilní a šťastné rodiny. Proč by Lois takovou věc udělala?"

April si tutéž otázku pokládala celý den.

"Tiffany říká, že to nikdo neví," řekla April. "Lois byla v prvním ročníku na vysoké škole Byars. Byla z toho trochu ve stresu, ale i tak ..."

Otec zavrtěl soucitně hlavou.

"No, možná, že to to vysvětluje," řekl. "Byars je těžká škola. Je ještě těžší dostat se tam než do Georgetownu. A je velmi drahá. Jsem překvapen, že si to rodina mohla dovolit."

April si zhluboka povzdechla a nic neříkala. Myslela si, že Lois dostala stipendium, ale nic neřekla. Nechtěla o tom mluvit. Taky neměla chuť k jídlu. Gabriela připravila jednu ze svých specialit, polévku s mořskými plody, zvanou tapado, kterou April zbožňovala. Ale zatím nesnědla ani lžiči.

Všichni byli chvíli zticha.

Pak Jilly řekla, "Ona se nezabila."

Vyděšená April pohlédla na Jilly. Všichni ostatní se na Jilly dívali také. Mladší teenager si překřížil ruce a vyhlížel velmi

vážně.

"Cože?" Zeptala se April.

"Lois se nezabila," řekla jí Jilly.

"Jak to víš?" Zeptala se April.

"Potkala jsem ji, pamatuješ? Bylo mi to jasné. Nebyla typ dívky, který by to chtěl udělat. Nechtěla zemřít."

Jilly se na okamžik odmlčela.

Pak řekla, "Já vím, jaké to je, chtít zemřít. Ona zemřít nechtěla. Poznala jsem to."

April vyskočilo srdce až do krku.

Věděla, že si Jilly sama prošla peklem. Jilly jí řekla o tom, jak její násilnický otec zamkl dům a nechal ji jedné chladné noci venku. Jilly spala v odpadové rouře a pak šla na odpočívadlo kamionů, kde se pokusila stát se prostitutkou. V ten okamžik jí matka našla.

Pokud někdo věděl, jaké to bylo chtít umřít, pak to jistě byla Jilly.

April zaplavil stesk a děs, který se v ní chystal vybuchnout. Mýlila se Jilly? Cítila se Lois až tak mizerně?

"Promiňte," řekla. "Myslím, že teď nemůžu jíst."

April vstala od stolu a běžela nahoru do své ložnice. Zavřela dveře, vrhla se na postel a vzlykala.

Nevěděla, kolik uběhlo času. Ale po chvíli uslyšela zaklepání na dveře.

"April, můžu dovnitř?" zeptala se její matka.

"Ano," řekla April přiškrceným hlasem.

April se posadila a matka vešla do místnosti a na talíři nesla sendvič s grilovaným sýrem. Matka se chápavě usmála.

"Gabriela si myslela, že tohle bude do žaludku lehčí, než tapado," řekla matka. "Má strach, že ti bude zle, když nebudeš jíst. A já mám taky strach."

April se usmála přes slzy. To bylo velmi milé od Gabriely i od matky.

"Díky," řekla.

Otřela si oči a zakousla se do sendviče. Matka si sedla na postel vedle ní a vzala ji za ruku.

"Chceš o tom promluvit?" Zeptala se matka.

April potlačila vzlyk. Z nějakého důvodu si vzpomněla, jak se nedávno odstěhovala její nejlepší kamarádka Crystal. Její otec, Blaine, byl v tomto domě zle zbit. I když měli s mámou o sebe zájem, byl tím tak otřesený, že se rozhodl přestěhovat.

"Mám takový zvláštní pocit," řekla April. "Jako by to nějak byla moje chyba. Dějí se nám hrozné věci a je to skoro jako by to bylo nakažlivé nebo tak něco. Vím, že to nedává smysl, ale ..."

"Chápu, jak se cítíš," řekla matka.

April byla překvapena. "Ty to chápeš?"

Matčin výraz posmutněl.

"Sama se tak také cítím," řekla. "Moje práce je nebezpečná. A všichni, které mám ráda, jsou kvůli ní v nebezpečí. Cítím se provinile. Hodně."

"Ale to není tvoje vina," řekla April.

"Tak proč si myslíš, že to je tvoje chyba?"

April nevěděla, co říct.

"Co dalšího tě trápí?" Zeptala se matka.

April se na chvíli zamyslela.

"Mami, Jilly má pravdu. Já si nemyslím, že se Lois zabila. A Tiffany si to také nemyslí. Zнала jsem Lois. Byla šťastná, jedna z nejvyrovnanějších lidí, co znám. A Tiffany k ní vzhlížela. Byla pro Tiffany něco jako hrdinka. To prostě nedává smysl."

April z výrazu své matky poznala, že jí nevěří.

Jen si myslí, že jsem hysterická, pomyslela si April.

"April, policie si určitě myslí, že to byla sebevražda a její matka a otec –"

"No, ti se mýlí," řekla April, překvapená ostrotí svého vlastního hlasu. "Mami, musíš to prověřit. Víš o takových věcech víc, než kdokoli z nich. Dokonce víc než policie."

Matka smutně zavrtěla hlavou.

"April, to nemohu. Nemůžu jet tak jít a začít vyšetřovat něco, co už bylo vyjasněno. Pomysli na to, jak by se cítila její rodina."

To bylo jediné, co mohla April udělat, aby nezačala znovu plakat.

"Mami, já tě prosím. Pokud Tiffany nikdy zjistí pravdu, zničí jí to život. Nikdy se přes to nepřenesu. Prosím, udělej něco."

Byla to obrovská prosba a April to věděla. Matka chvíli neodpovídala. Vstala, přešla k oknu ložnice a podívala se ven. Zdálo se, že hluboce přemýšlí.

Matka stále hleděla ven a nakonec pronesla, "Zítra si zajdu promluvit s rodiči Tiffany. Tedy pokud se mnou budou chtít

mluvit. To je všechno, co můžu udělat."

"Mohu jít s tebou?" Zeptala se April.

"Zítra máš školu," řekla matka.

"Takže to uděláme po škole."

Matka se znovu odmlčela a pak řekla, "Dobře".

April vstala z postele a pevně svou matku objala. Chtěla poděkovat, ale cítila se příliš zahlcena vděčností, než aby ta slova vyslovila.

Pokud někdo dokáže zjistit, co je v nepořádku, pak mamka, pomyslela si April.

KAPITOLA TŘETÍ

Následující odpoledne Riley jela do domu Penningtonových. Navzdory jejím pochybnostem, že byla Lois Penningtonová zavražděna, si byla Riley jistá, že je správné toto udělat.

Dlužím to April, pomyslela si, zatímco řídila.

Konec konců věděla, jaký to je pocit, být si něčím jistá a nemít nikoho, kdo by jí věřil.

A April si byla určitě jistá, že něco není v pořádku.

Ale Rileyn instinkt se o slovo ještě nepřihlásil. Ale když vjížděli do luxusnější části Fredericksburgu, připomněla si, že netvoří často číhají za neklidnějšími průčelími. Mnoho okouzlujících domů, kolem kterých projely, jistě skrývalo temné tajemství. V životě spatřila příliš mnoho zla, než aby si toho nebyla vědoma.

A ať už byla smrt Lois sebevražda nebo vražda, nebylo pochyb o tom, že do zdánlivě šťastného domova Penningtonových se vedral netvor.

Riley zaparkovala na ulici před domem. Byl to velký dům o třech podlažích a zabíral poměrně velké prostranství. Riley si vzpomněla, co Ryan řekl o Penningtonových.

"Nejsou úplně bohatí, ale žijí si pohodlně."

Dům jeho slova potvrzoval. Byl to atraktivní, luxusní dům v hezké čtvrti. Jediná nezvyklá věc na domě byla policejní páska přes dveře samostatně stojící garáže, kde rodina našla jejich

oběšenou dceru.

Chladný vzduch se ostře vrhl na Riley a April, když vystoupily z auta a rozešly se směrem k domu. Na příjezdové cestě bylo natěsnáno několik zaparkovaných vozů.

Zazvonily na zvonek a Tiffany jim přišla otevřít. April se vrhla do Tiffaniny náruče a obě dívky začaly vzlykat.

"Ach, Tiffany, je mi to tak líto," řekla April.

"Díky, díky, že jsi přišla," řekla Tiffany.

Z jejich společných emocí se Riley sevřelo hrdlo. Obě dívky se zdály být tak mladé, byly to stále jen děti. Zdálo se hrozně nespravedlivé, že musí podstoupit tak hrozné utrpení. I přesto ale cítila k Aprilině srdečné laskavosti zvláštní hrdost. Z April rostla starostlivá a soucitná dívka.

Jako rodič nejspíš dělám něco správně, pomyslela si Riley.

Tiffany byla o něco menší než April a provázela ji nepatrná mladistvá nemotornost. Její vlasy byly jahodově blond a její kůže byla bledá a pihovatá, zarudnutí kolem jejích očí od pláče proto činilo její pohled výraznějším.

Tiffany vedla Riley a April do obývacího pokoje. Rodiče Tiffany seděli mírně od sebe na gauči. Prozrazovala jejich řeč těla něco? Riley si nebyla jistá. Věděla, že páry čelí smutku mnoha různými způsoby.

Několik dalších lidí se pohybovalo kolem, mluvili na sebe tlumeným šepem. Riley se domnívala, že to jsou přátelé a rodina, která přišla pomoci.

Slyšela, jak se v kuchyni ozývají hlasy a řinčení nádobí, zdálo

se, že tam někdo připravuje jídlo. Skrze klenutý průchod do jídelny viděla dvě dvojice, které na stole rovnaly fotografie a vzpomínkové předměty. V obývacím pokoji byly také fotky Lois a její rodiny z různé doby.

Riley se zachvěla při pomyslení, že dívka na fotkách byla ještě před dvěma dny naživu. Jak by se cítila, kdyby April ztratila tak náhle? Byla to mrazivá myšlenka a k takové realitě se už přiblížila příliš mnohokrát.

Kdo by přišel k ní domů a poskytl jí pomoc a útěchu?

Chtěla by vůbec něčí pomoc a útěchu?

Tyto myšlenky setřásla, když ji Tiffany představila svým rodičům, Lesterovi a Eunice.

"Prosím, nevstávejte," řekla Riley, když se dvojice začala zvedat, aby ji pozdravila.

Riley a April se posadily poblíž dvojice. Eunice měla pihovatou pleť její dcery a pestrobarevné vlasy. Lesterova pleť byla tmavší a jeho obličej byl dlouhý a útlý.

"Je mi velmi líto vaší ztráty," řekla Riley.

Dvojice jí poděkovala. Lesterovi se podařilo vynutit mírný úsměv.

"Nikdy jsme se nesetkali, ale trochu znám Ryana," řekl. "Jak se mu daří?"

Tiffany se natáhla ze své židle, aby poplácala svého otce na paži. Tiše artikulovala, "Jsou rozvedení, tati."

Lesterova tvář trochu zrudla.

"Ach, je mi to velice líto," řekl.

Riley cítila, jak se začervenala.

"Prosím, ne," řekla. "Jak to lidé v této době říkají – je to složité."

Lester pokýval a stále se slabě usmíval.

Pár okamžiků bylo ticho, jen tlumený shon kolem nich pokračoval dál.

Pak Tiffany řekla, "Mami, tati – Aprilina matka je agentkou FBI."

Lester a Eunice se upřeně dívali a nevěděli, co říct. Riley byla znovu v rozpacích a také nevěděla, co na to povědět. Věděla, že April volala včera Tiffany a řekla jí, že přijedou. Zdálo se, že Tiffany doteď neřekla rodičům nic o tom, čím se Riley živí.

Tiffany se dívala střídavě na své rodiče a pak řekla, "Myslela jsem, že by nám možná pomohla zjistit ... co se opravdu stalo."

Lester zalapal po dechu a Eunice si hořce vzdychla.

"Tiffany, už jsme o tom mluvili," začala Eunice. "Víme, co se stalo. Policie si je jistá. Nemáme důvod myslet si něco jiného."

Lester se nejistě postavil.

"Já tohle nemohu řešit," řekl. "Já prostě ... nemůžu."

Otočil se a odešel do jídelny. Riley viděla, že za ním obě dvojice spěchají, aby ho uklidnily.

"Tiffany, měla by ses stydět," řekla Eunice.

Dívčiny oči se zalily slzami.

"Ale já chci jen vědět pravdu, mami. Lois se nezabila. Nemohla to dělat. Já to vím."

Eunice se podívala na Riley.

"Je mi líto, že jsi do toho všeho spadla," řekla. "Tiffany má problém přijmout pravdu."

"To ty a táta se nemůžete vypořádat s pravdou," řekla Tiffany.

"Tiše," řekla matka.

Eunice předala své dceři kapesník.

"Tiffany, jsou věci, které jsi o Lois nevěděla," řekla pomalu a opatrně. "Byla víc nešťastná, než ti nejspíš prozradila. Vysokou školu měla ráda, ale nebylo to pro ni snadné. Udržet si průměr výsledků kvůli stipendiu vytvářelo velký tlak a také pro ni bylo těžké být mimo domov. Začala brát antidepresiva a chodila si na Byars pro odbornou radu. Tvůj otec a já jsme si mysleli, že už se jí daří lépe, ale mýlili jsme se."

Tiffany se snažila udržet své vzlyky pod kontrolou, ale stále vypadala velmi rozzlobeně.

"Ta škola je hrozná," řekla. "Já bych tam nikdy nešla."

"Není hrozná," řekla Eunice. "Je to velmi dobrá škola. Je náročná, to je vše."

"Vsadím se, že ostatní dívky si nemyslely, že to je dobrá škola," řekla Tiffany.

April poslouchala svou přítelkyni s velkými obavami.

"Jaké ostatní dívky?" zeptala se.

"Deanna a Cory," řekla Tiffany. "Jsou taky mrtvé."

Eunice smutně zavrtěla hlavou a řekla Riley, "Dvě další dívky spáchaly sebevraždu na škole Byars minulý semestr. Pro školu to byl hrozný rok."

Tiffany hleděla na matku.

"Nebyly to sebevraždy," řekla. "Lois si to nemyslela. Myslela si, že je s tím místem něco v nepořádku. Nevěděla, co to je, ale řekla mi, že to je něco opravdu zlého."

"Tiffany, byly to sebevraždy," řekla unaveně Eunice. "Každý to říká. Takové věci se stávají."

Tiffany vstala, třásla se zuřivostí a frustrací.

"Smrt Lois se ´jen tak´ nestala," řekla.

Eunice odpověděla, "Až budeš starší, pochopíš, že život může být těžší, než si uvědomuješ. A teď se zase posaď, prosím."

Tiffany se posadila za chmurného mlčení. Eunice se zahleděla do dálky. Riley se cítila hrozně nepříjemně.

"Opravdu jsme nepřišly, abychom vás jakkoli rušily," řekla Riley Eunice. "Omlouvám se za vyrušení. Možná bude nejlepší, když odejdeme."

Eunice mlčky přikývla. Riley a April zamířily ke dveřím.

"Měly jsme zůstat," řekla April mrzutě hned jak byly venku. "Měly jsme položit víc otázek."

"Ne, jen jsme je znepokojily," řekla Riley. "Byla to strašná chyba."

April od ní náhle odběhla.

"Kam jdeš?" Zeptala se Riley zděšeně.

April zamířila přímo k bočnímu vstupu do garáže. Zárubně dveří přetínaly policejní pásy.

"April, nechod' tam!" Řekla Riley.

April ignorovala pásku i svou matku a otočila klikou. Dveře byly odemčené a otevřely se. April se přikrčila pod páskou a

vstoupila do garáže. Riley pospíchala za ní a chtěla jí hubovat. Místo toho se jí zmocnila vlastní zvědavost a opatrně nahlédla do garáže.

Nebyly tu žádné automobily a proto parkovací prostor pro tři vozy vypadal strašidelně prázdně. Několika okny dovnitř pronikalo tlumené světlo.

April ukázala směrem k rohu.

"Tiffany mi řekla, že Lois byla nalezena támhle," řekla April. A opravdu, místo bylo na zemi označeno pruhy krycí pásy. Pod střechou byly široké střešní trámy a žebřík opřený o zeď. "Pojď," řekla Riley. "Neměli bychom tady být."

Odvedla dceru ven a zavřela za sebou dveře. Jak šla s April k autu, Riley si scénu vizualizovala. Bylo snadné si představit, jak by mohla dívka vylézt na ten žebřík a oběsit se.

A opravdu se to stalo? říkala si.

Neměla žádný důvod myslet si něco jiného.

I tak začínala pociťovat slabý záchvěv pochybností.

*

Zakrátko poté, když byla Riley později doma, zavolala okresní lékařce, Danici Selves. S Danicou mnoho let kamarádila. Když se jí Riley zeptala na případ smrti Lois Penningtonové, zněla Danica překvapeně.

"Proč se o to tak zajímáš?" Zeptala se Danica. "Ono se o to FBI zajímá?"

"Ne, je to prostě něco osobního."

"Osobního?"

Riley zaváhala a pak řekla, "Moje dcera je dobrá kamarádka se sestrou Lois a Lois také trochu znala. Ona i sestra Lois měly potíže uvěřit, že spáchala sebevraždu."

"Aha," řekla Danica. "No, policie nenašla žádné známky souboje. A já jsem provedla testy a pitvu. Podle výsledků krve si vzala pořádnou dávku alprazolamu nějakou dobu předtím, než zemřela. Můj odhad je, že chtěla být mimo sebe co to jen šlo. V okamžiku, kdy se oběsila, jí už nejspíš vůbec nezáleželo na tom, co dělá. Bylo by to tak mnohem snazší."

"Takže to je opravdu jasný případ," řekla Riley.

"Mě to tak určitě připadá," řekla Danica.

Riley jí poděkovala a hovor ukončila. V té chvíli přišla April dolů s kalkulačkou a kouskem papíru.

"Mami, myslím, že jsem to dokázala!" řekla vzrušeně. "Nemohlo to být nic jiného než vražda!"

April si sedla vedle Riley a ukázala jí nějaká čísla, která si zapsala.

"Provedla jsem malý průzkum na internetu," řekla. "Zjistila jsem, že z více než sta tisíc vysokoškoláků spáchá sedm a půl procent sebevraždu. To je žádná celá nula nula sedmdesát pět procent. Ale na škole Byars jen asi jen sedm set studentů a během posledních několika měsíců se měli zabít tři z nich. To je asi žádná celá čtyřicet tři procent, což je padesáti sedmi násobek průměru! To je prostě nemožné!"

Riley zabořilo u srdce. Cenila si toho, že o tom April tolik přemýšlí. Přemýšlela nad tím velmi dospěle.

"April, jsem si jistá, že tvoje výpočty sedí, ale ..."

"Ale co?"

Riley zavrtěla hlavou. "Vůbec nic to nedokazuje."

April vyvalila nedůvěřivě oči.

"Jak to myslíš, že to nic nedokazuje?"

"Ve statistice jsou takzvané odlehlé hodnoty. Jsou to výjimky pravidla a jsou v rozporu s průměry. Je to jako u posledního případu, na kterém jsem pracovala – toho s travičem, pamatuješ? Většina sériových vrahů jsou muži, ale toto byla žena. A většina vrahů ráda sleduje své oběti umírat, ale téhle to bylo jedno. Toto je stejný případ. Není žádným překvapením, že existují vysoké školy, na kterých spáchá více studentů sebevraždu, než jaký je průměr."

April se na ni dívala a nic neříkala.

"April, právě jsem mluvila s patoložkou, která provedla pitvu. Je si jistá, že smrt Lois byla sebevražda. A ona svou práci zná. Je to odbornice. Musíme věřit jejímu úsudku."

Aprilin obličej se svraštil hněvem.

"Nechápu, proč pro jednou nemůžeš věřit mému úsudku."

Pak spěšně vyrazila nahoru.

Alespoň si je jistá, že ví, co se stalo, pomyslela si s bolestným zasténáním.

To o sobě Riley říct nemohla.

Její instinkt jí stále vůbec nic nenapovídal.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Už se to dělo zase.

Netvor jménem Peterson držel April v zajetí a ta byla někde před ní.

Riley se pokoušela prohledat temnotu. Každý krok se zdál být pomalý a těžkopádný, ale ona věděla, že si musí pospíšet.

S brokovnicí přes rameno Riley ve tmě narazila na příkrý, blátivý svah směrem k řece. Najednou je uviděla. Peterson stál po kotníky ve vodě. Jen pár metrů od něj byla April napůl ponořená ve vodě, se svázanýma rukama a nohama.

Riley sáhla po své brokovnici, ale Peterson zvedl pistoli a namířil přímo na April.

"Ani na to nepomýšlej," křičel Peterson. "Jeden krok a je po všem."

Riley se vyděsila. Kdyby svou brokovnici jen zvedla, Peterson by zabil April dřív, než by stačila vypálit.

Položila brokovnici na zem.

Zhrození v tváři její dcery ji bude pronásledovat navždy ...

Riley přestala utíkat a ohnula se, lapala po dechu.

Bylo časně ráno a šla si zaběhat. Ale ta hrozná vzpomínka ji zastavila.

Zapomene někdy na ten hrozný okamžik?

Přestane se někdy cítit provinile za to, že April uvrhla do smrtelného nebezpečí?

Ne, pomyslela si. A tak to má být. Nikdy na to nesmím zapomenout.

Vdechovala a vydechovala ostrý, chladný vzduch, dokud se necítila stabilnější. Pak se rozešla po známé lesní stezce. Bledé ranní denní světlo pronikalo mezi stromy.

Tato stezka v městském parku byla blízko domova a bylo snadné se k ní dostat. Riley si sem chodila ráno často zaběhat. Námaha jí obvykle pomáhala vyhnat z mysli zlé duchy a demony z minulých případů. Ale dnes to mělo opačný účinek.

Vše, co se včera stalo – návštěva Penningtonových, nahlédnutí do garáže a Aprilin hněv na Riley – vyvolalo záplavu ošklivých vzpomínek.

A to všechno kvůli mě, pomyslela si Riley a zrychlila tempo svého běhu.

Ale pak si vzpomněla, co se dělo v řece dál.

Petersonova zbraň se zasekla a Riley mu vrazila nůž mezi žebra, ale on jen zavrával a spadl do studené vody. Zraněnému Petersonovi se přesto podařilo udržet Riley pod vodou.

Pak uviděla April, zápěstí a nohy měla stále svázané, pak zvedla brokovnici, kterou Riley upustila. Uslyšela ránu do Petersonovy hlavy.

Ale ten netvor se obrátil a vrhl se na April. Strčil jí tvář pod vodu.

Její dcera se utopí.

Riley našla ostrý kámen.

Vrhla se na Petersona a udeřila ho s ním do hlavy.

Ten spadl a ona na něj skočila.

Kamenem znovu a znovu bila Petersona do tváře.

Řeka se tmavě zbarvila krví.

Rozrušena vzpomínkou, Riley utíkala rychleji.

Byla pyšná na svou dceru. April v ten hrozný den ukázala odvalu a důvtip. Byla statečná také v jiných nebezpečných situacích.

Ale teď se April na Riley zlobila.

A Riley si nemohla pomoci a musela se zamyslet, zda pro to má dobrý důvod.

*

Riley se později to odpoledne cítila velmi nesvá během bohoslužby na pohřbu Lois Penningtonové.

Za prvé málokdy chodila do kostela. Její otec byl ostřílený bývalý námořník, který nikdy v nikoho a v nic nevěřil, jen v sebe. Část dětství a období dospívání prožila s tetou a strýcem, kteří se ji snažili dostat do kostela, ale Riley byla příliš vzpurná.

Co se týče pohřbů, ty Riley prostě nenáviděla. Během posledních dvou desetiletí u bezpečnostních složek zažila příliš mnoho brutální reality smrti, takže jí pohřby připadaly pokrytecké. Vždy ze smrti vytvářely něco čistého a klidného.

Celá ta věc je zavádějící, pomyslela si. Tato dívka zemřela násilnou smrtí, svými rukama nebo pod rukama někoho jiného.

Ale April trvala na tom, že půjde, a Riley ji v tom nemohla nechat sama. Což se zdálo být ironické, protože v tomto

okamžiku se Riley cítila sama. Seděla vedle v uličce v zadní řadě zalidněné posvátné svatyně. April byla víc vpředu, seděla v řadě hned za rodinou, co nejbliž k Tiffany. Ale Riley byla ráda, že je April u své přítelkyně a nevadilo jí, že sedí sama.

Slunce rozzářilo okna z barevného skla a rakev vpředu byla obklopená květinami a několika velkými věnci. Bohoslužba byla důstojná a sbor zpíval krásně.

Kazatel teď mumlal něco o víře a spáse, všechny ujišťoval, že Lois je teď na lepším místě. Riley jeho slovům nevěnovala pozornost. Rozhlížela se kolem po indicích, proč Lois Penningtonová zemřela.

Včera si všimla, jak rodiče Lois seděli na gauči mírně od sebe a vůbec se nedotýkali. Nebyla si jistá, jak si řeč jejich těla vysvětlit. Ale nyní byla paže Lestera Penningtona kolem ramen Eunice v teplém gestu útěchy. Oba dva se zdáli být docela obyčejnými, truchlícími rodiči.

Jestliže na rodině Penningtonových bylo něco vážně špatně, pak to Riley neviděla.

A Riley z toho měla kupodivu nepříjemný pocit.

Považovala se za bystrou pozorovatelku lidské přirozenosti. Pokud Lois skutečně spáchala sebevraždu, byl její rodinný život přinejmenším ustaraný. Ale nic na nich nevypadalo v nepořádku – nic jiného než normální smutek.

Kazatel dokončil své kázání, aniž by zmínil předpokládanou příčinu smrti Lois.

Pak přišla série krátkých, uplakaných svědectví přátel a

příbuzných. Hovořili o stesku a šťastnějších časech, někdy zmínili humorné události, které u shromáždění vyvolaly smutný smích.

Ale nic o sebevraždě, pomyslela si Riley.

Něco se jí nezdálo.

Nechtěl někdo z blízkého okolí Lois zmínit něco temného o jejích posledních dnech - boji s depresí, boji s vnitřními démony, nezodpovězeném volání o pomoc? Neměl by někdo naznačit, že její tragická smrt by měla být ponaučením pro ostatní, aby si vyžádali pomoc a podporu namísto zahazení vlastního života?

Ale nikdo nic takového neřekl.

Nikdo o tom nechtěl mluvit.

Zdálo se, že se stydí nebo jsou zmateni nebo obojí.

Možná tomu sami plně nevěřili.

Svědectví skončila a nadešel čas prohlédnout si tělo. Riley zůstala sedět. Byla si jistá, že muž z pohřebního ústavu odvedl dobrou práci. To, co z chudáčka Lois zbylo, vůbec nevypadalo, jako když byla nalezena v garáži. Riley ze špatné zkušenosti věděla, jak vypadá uškrcená mrtvola.

Kazatel nakonec nabídl konečné požehnání a rakev byla vynesena ven. Rodina vyšla společně ven a všichni ostatní mohli odejít.

Když Riley vyšla ven, viděla, jak se Tiffany a April plačtivě objímají. Pak Tiffany uviděla Riley a spěchala k ní.

"Nemůžete něco udělat?" zeptala se dívka přiškrceným hlasem.

Otřesené Riley se podařilo říct, "Ne, je mi to líto."

Ještě než ji mohla Tiffany začít prosit, zvolal otec její jméno. Rodina Tiffany nastoupila do černé limuzíny. Tiffany se k nim připojila a vozidlo ujíždělo pryč.

Riley se obrátila zpět k April, která se na ni odmítala podívat.

"Pojeďu domů autobusem," řekla April.

April odešla a Riley se ji nesnažila zastavit. Cítila se přišerně a zamířila k autu na parkovišti u kostela.

*

Ten večer nebyla večere veselou událostí a to už uplynuly dva dny. April s Riley stále nemluvila a sotva promluvila s ostatními. Její smutek byl nakažlivý. Ryan a Gabriela byli stejně teskliví.

Uprostřed jídla Jilly promluvila.

"Dnes jsem si ve škole našla kamarádku. Jmenuje se Jane. Je adoptovaná jako já."

April se rozzářila.

"Hele, to je skvělé, Jilly," řekla April.

"Jo. Máme toho hodně společného. Máme společnou řeč."

Rileyna nálada se trochu zlepšila. Bylo dobré, že si Jilly začínala nacházet přátele. A Riley věděla, že April má o Jilly strach.

Obě dívky si o Jane trochu povídaly. Potom všichni znovu ztichli a posmutněli.

Riley věděla, že Jilly chce rozbít temnou náladu a April rozveselit. Ale mladší dívka teď vypadala ustaraně. Riley se domnívala, že je znepokojena napětím v její nové rodině. Jilly

měla jistě strach, že by mohla ztratit, co tak nedávno našla.

Doufám, že nebude mít pravdu, pomyslela si Riley.

Po večeři šly dívky nahoru do svého pokoje a Gabriela uklidila kuchyni. Ryan nalil Riley sklenku bourbonu a jednu také pro sebe a spolu se posadili do obývacího pokoje.

Ani jeden z nich chvíli nemluvil.

"Jdu nahoru promluvit si s April," řekl nakonec Ryan.

"Proč?" Zeptala se Riley.

"Je hrubá. A nejedná s tebou s respektem. Neměli bychom dovolit, aby jí to procházelo."

Riley si vzdychla.

"Není hrubá," řekla.

"No, tak jak bys to nazvala?"

Riley se na chvíli zamyslela.

"Má jen velkou starost," řekla. "Má strach o svou kamarádku Tiffany a cítí se bezmocná. Má strach, že se Lois stalo něco strašného. Měli bychom být rádi, že myslí na druhé. To je známka dospívání."

Oba se opět odmlčeli.

"Co si myslíš, že se opravdu stalo?" Zeptal se nakonec Ryan.
"Myslíš si, že Lois spáchala sebevraždu, nebo byla zabita?"

Riley unaveně zakroutila hlavou.

"Kéž bych to věděla," řekla. "Naučila jsem se věřit svému instinktu. Ale můj instinkt se vůbec nehlásí. Prostě ve spojitosti s tím nemám vůbec žádný pocit."

Ryan ji poplácal po ruce.

"Co se stalo není tvoje odpovědnost," řekl.

"Máš pravdu," řekla Riley.

Ryan zívá.

"Jsem unavený," řekl. "Myslím, že půjdu brzy spát."

"Já si tu ještě chvilku posedím," řekla Riley. "Ještě se mi nechce jít spát."

Ryan šel nahoru a Riley si nalila další velký drink. V domě bylo ticho a Riley se cítila opuštěná a podivně bezmocná – byla si jistá, že April se cítí stejně. Ale po dalším drinku se začala uvolňovat a brzy ji přemohla dřímota. Zula si boty a natáhla se na pohovku.

Později se probudila a zjistila, že ji někdo přikryl dekou. Ryan nejspíš přišel dolů, aby ji zkontroloval a ujistil se, že má pohodlí.

Riley se usmála a teď se cítila méně sama. Pak znovu usnula.

*

Riley pocítila záblesk déjà vu, když April spěchala ke garáži Penningtonových.

Jako to udělala včera, Riley zvolala.

"April, nechod' tam!"

Tentokrát April odtrhla policejní pásku předtím, než otevřela dveře.

Pak April zmizela v garáži.

Riley za ní vyrazila a vešla dovnitř.

Interiér garáže byl mnohem větší a tmavší než tomu bylo včera, působil jako obrovské opuštěné skladiště.

Riley April nikde neviděla.

"April, kde jsi?" zavolala.

Hlas April se odrážel v prostoru.

"Tady jsem, mami."

Riley nedokázala říct, odkud ten hlas přichází.

Pomalu se otočila a hleděla do zdánlivě nekonečné tmy.

Konečně se nad hlavou rozsvítilo světlo.

Riley byla omráčená hrůzou.

Na trámu visela dívka jen o pár let starší než April.

Byla mrtvá, ale její oči byly otevřené a její pohled byl upřený na Riley.

A všude kolem dívky byly na stolech a na podlaze rozptýlené stovky zarámovaných fotografií s podobiznami dívek a jejich rodin v různých obdobích jejich života.

"April!" Vykřikla Riley.

Nikdo neodpověděl.

Riley se probudila a posadila se zpříma na gauči, téměř zadýchaná hrůzou z noční můry.

To bylo vše, co mohla udělat, aby nezačala křičet z plných plic ...

"April!"

Ale věděla, že April je nahoře a spí.

Celá rodina spala – kromě ní.

Proč se mi ten sen zdál? podívovala se.

Trvalo to jen chvílku, než našla odpověď.

Uvědomila si, že její instinkt konečně začal spolupracovat.

Věděla, že April měla pravdu – se smrtí Lois nebylo něco v

pořádku.

A bylo na ní s tím něco udělat.

KAPITOLA PÁTÁ

Riley silně zamrazilo, když vystoupila z auta u vysoké školy Byars. Nebylo to jen kvůli počasí, které bylo dost chladné. Škola měla podivně nehostinnou atmosféru.

Hluboce se otřásla, když se rozhlédla kolem.

Studenti se potulovali po kampusu, zachumlaní před chladem, spěchali za svými povinnostmi a sotva mezi sebou promluvili. Žádný z nich tu nevypadal šťastně.

Není překvapující, že tady mají studenti sebevražedné úmysly, pomyslela si Riley.

Za prvé se zdálo, že toto místo patří do dávných časů. Riley měla téměř pocit, že cestovala zpátky v čase. Stará cihlová budova byla uchována v perfektním stavu. Stejně tak i bílé sloupy, relikvie z doby, kdy byly sloupy v takovém prostředí nutností.

Kampus působil jako park a byl úchvatně rozložitý vzhledem k tomu, že byl zasazen přímo do centra národního města. Krajské město kolem něj samozřejmě během téměř dvou set let své existence vyrostlo. Malé, exkluzivní škole se dařilo, vycházeli z ní absolventi, kteří úspěšně pokračovali na nejprestižnějších absolventských školách a pak přecházeli na mocenské pozice v obchodě a politice. Studenti přicházeli do takovéto školy, aby si vytvořili kontakty na vysoké úrovni, které budou trvat celý život.

Pro Rileynu rodinu to bylo samozřejmě příliš drahé – byla si

jistá, že i navzdory stipendijní podpoře, kterou občas udělovali vynikajícím studentům z významných rodin. Ne, že by sem chtěla April někdy poslat. Nebo Jilly, když na to přijde.

Riley odešla do administrativní budovy a našla kancelář děkana, kde ji uvítala tvrdě vyhlížející sekretářka.

Riley ukázala ženě svůj odznak.

"Jsem Riley Paige, zvláštní agentka FBI. Volala jsem dnes ráno."

Žena přikývla.

"Děkan Autrey vás očekává," řekla.

Žena odvedla Riley do velké, temné kanceláře s těžkým, tmavým, dřevěným obložením.

Elegantní, poněkud starší muž vstal od stolu, aby ji přivítal. Byl vysoký, se stříbrnými vlasy a měl na sobě drahý třídílný oblek s motýlkem.

"Předpokládám, že jste agentka Paige," řekl s chladným úsměvem. "Jsem děkan Willis Autrey. Prosím, posaďte se."

Riley se posadila před jeho stůl. Autrey se posadil a opřel se v křesle.

"Nejsem si jistý, že jsem pochopil podstatu vaší návštěvy," řekl. "Má to něco společného s nešťastným odchodem Lois Penningtonové, že?"

"Myslíte s její sebevraždou," řekla Riley.

Autrey přikývl a opřel si o sebe prsty do špičky.

"Sotva to je případ pro FBI, řekl bych," pověděl. "Volal jsem dívčíným rodičům a předal jsem jim upřímnou soustrast. Byli

samozřejmě zdrcení. Celá ta věc byla tak nešťastná. Ale zdá se, že neměli žádné zvláštní obavy."

Riley si uvědomila, že musí svá slova pečlivě zvolit. Nebyla tady kvůli přiřazenému případu – ve skutečnosti by její nadřízení v Quanticu tuto návštěvu vůbec neschválili. Ale možná by to mohla před Autreym udržet v tajnosti.

"Jiný člen rodiny vyjádřil pochybnosti," řekla.

Dovtípila se, že nebude třeba mu říct, že má na mysli dospívající sestru Lois.

"Jak nešťastné," řekl.

Zdá se, že to slovo rád používá – nešťastné, pomyslela si Riley.

"Co mi můžete říct o Lois Penningtonové?" Zeptala se Riley.

Zdálo se, že se Autrey začíná nudit, jako by jeho mysl byla jinde.

"No, jsem si jistý, že nic co by vám její rodina již neřekla," řekl. "Neznal jsem ji osobně, ale ..."

Obrátil se k počítači a začal psát.

"Zdá se, že to byla docela obyčejná studentka prvního ročníku," řekl při pohledu na obrazovku. "Měla dostatečně dobré známky. Žádné záznamy o ničem neobvyklém. I když vidím, že dostávala nějaké poradenské služby kvůli depresi."

"Ale není jediným případem sebevraždy na vaší škole v tomto roce," řekla Riley.

Autreyho výraz trochu potemněl. Nic neřekl.

Před odjezdem z domova Riley provedla malý průzkum dvou sebevražd, o kterých se zmínila Tiffany.

"Deanna Webberová a Cory Linzová se údajně zabily během předchozího semestru," řekla Riley. "Cory zemřela přímo tady na koleji."

"Údajně?" Zeptal se Autrey. "Myslím, že to je poněkud nešťastné slovo. Neslyšel jsem nic o tom, že by tomu tak nebylo."

Obrátil tvář mírně od Riley, jako by předstíral, že tam ani není.

"Paní Paige —" začal.

"Agentka Paige," opravila ho Riley.

"Agentko Paige – jsem si jist, že profesionálka jako vy si je vědoma, že se v posledních desetiletích mezi vysokoškolskými studenty zvýšil počet sebevražd. Je to třetí nejčastější příčina úmrtí u lidí univerzitního věku. Každý rok na univerzitách dojde k tisícům sebevražd."

Odmlčel se, jako by chtěl nechat slova dostatečně vyznít.

"A samozřejmě," řekl, "v některých školách se to v daném roce nashromáždí. Byars je náročná škola. Je nepříjemné, ale poněkud nevyhnutelné, že máme víc než svůj podíl sebevražd."

Riley potlačila úsměv.

Číslo, která si April před pár dny našla, se budou hodit.

April by měla radost, pomyslela si.

Řekla, "Celostátní průměr sebevražd vysokoškoláků je asi sedm a půl na sto tisíc. Ale v letošním roce se vám ze sedmi set studentů zabili tři. To je padesát sedm krát národní průměr."

Autrey pozvedl obočí.

"No, jak jistě víte, existují vždy –"

"Odlehlé hodnoty," řekla Riley a znovu potlačila úsměv. "Ano, já vím všechno o odlehlých hodnotách. I tak mi počet sebevražd ve vaší škole připadá výjimečně – nešťastný."

Autrey seděl a tiše hleděl.

"Děkaně Autrey, mám dojem, že nejste nadšený z toho, že vám sem strká nos FBI agent," řekla.

"Po pravdě řečeno, nejsem," řekl. "Měl bych se cítit jinak? Toto je ztráta vašeho i mého času a stejně tak i peněz daňových poplatníků. A vaše přítomnost zde by mohla vyvolat dojem, že je něco v nepořádku. Zde na vysoké škole Byars není nic v nepořádku, o tom vás ujišťuji."

Naklonil se přes stůl k Riley.

"Agentko Paige, k jakému oddělení FBI přesně patříte?"

"Jednotka pro analýzu chování."

"Aha. Nedaleko, přímo v Quanticu. No možná byste měla mít na paměti, že mnoho našich studentů pochází z politických rodin. Někteří z rodičů mají značný vliv na vládu – dokážu si představit, že také na FBI. Jsem si jistý, že nechceme, aby se k nim taková záležitost dostala."

"Taková záležitost?" Zeptala se Riley.

Autrey se zhoupl v křesle.

"Takoví lidé by si mohli stěžovat vašim nadřízeným," řekl s významným pohledem.

Riley pocítila neklidné zachvění.

Cítila, že tuší, že zde není z oficiálního pověření.

"Bude opravdu nejlepší nevyvolávat problém, kde žádný

neexistuje," pokračoval Autrey. "Zmiňuji to jen ve váš prospěch. Nerad bych, abyste se dostala do rozporu s vašimi nadřízenými."

Riley se téměř hlasitě zasmála.

Dostat se do "rozporu" s nadřízenými pro ni byla prakticky rutina.

Stejně tak být suspendována nebo vyhozena nebo znovu dosazena do funkce.

Riley to ani v nejmenším nevylekalo.

"Aha," řekla. "Nechci pošpinit pověst vaší školy."

"Jsem rád, že jsme se pochopili," řekl Autrey.

Postavil se a očividně očekával, že Riley odejde.

Ale Riley nebyla připravena k odchodu – zatím ne.

"Děkuji za váš čas," řekla. "Odejdu hned, jak mi dáte kontaktní informace na rodiny, ve kterých se odehrály předchozí sebevraždy."

Autrey stál a hleděl na ni. Riley se na něj dívala, aniž by se pohnula ze židle.

Autrey pohlédl na hodinky. "Mám další schůzku. Teď musím jít."

Riley se usmála.

"Já mám taky trochu naspěch," řekla a pohlédla na své hodinky. "Takže čím dříve mi ty informace dáte, tím rychleji se můžeme vrátit ke svým záležitostem. Počkám."

Autrey se zamračil, pak se zase posadil za svůj počítač. Něco psal a pak jeho tiskárna začala vrčet. Riley podal list s informacemi.

"Obávám se, že si vašim nadřízeným budu muset stěžovat," řekl.

Riley se stále nehýbala. Její zvědavost rostla.

"Děkane Autrey, právě jste zmínil, že škola Byars má 'poněkud více, než jen svůj podíl' sebevražd. O kolika sebevraždách je řeč?"

Autrey neodpověděl. Jeho tvář zrudla hněvem, ale svůj hlas udržel klidný a pod kontrolou.

"Váš nadřízený v ÚACH ode mě uslyší," řekl.

"Samozřejmě," řekla Riley s rozvážnou zdvořilostí. "Děkuji za váš čas."

Riley odešla z kanceláře a opustila administrativní budovu. Tentokrát byl studený vzduch osvěžující a povzbuzující.

Autreyho vyhýbavost Riley přesvědčila, že narazila na doupě potíží.

A Riley se v potížích vyžívala.

KAPITOLA ŠESTÁ

Hned jak Riley nastoupila do auta, prošla si informace, které jí dal děkan Autrey. Začaly se jí vybavovat podrobnosti o smrti Deanny Webberové.

No samozřejmě, na něco si vzpomněla a na svém mobilu si vyhledala články. Dcera kongresmana.

Poslankyně Hazel Webberová byla politička na vzestupu, provdána za prominentního právníka z Marylandu. Smrt jejich dcery se na titulcích objevila loni na podzim. Riley v té době příběhu nevěnovala velkou pozornost. Vypadalo to spíš jako chlípné drby než skutečné zprávy – Riley se domnívala, že takové věci jsou záležitosti pouze dané rodiny.

Ted' měla opačný názor.

Vyhledala si telefonní číslo úřadu kongresmanky Hazel Webberové ve Washingtonu. Když číslo vytočila, ozvala se profesionální odpověď recepční.

"Tady zvláštní agentka Riley Paige, jednotka analýzy chování, FBI," řekla Riley. "Chtěla bych si sjednat schůzku s poslankyní Webberovou."

"Mohu se zeptat, čeho se to týká?"

"Potřebuji s ní mluvit o smrti její dcery loni na podzim."

Rozhostilo se ticho.

Riley řekla, "Je mi líto, že kongresmanku a její rodinu ohledně této hrozného tragédie ruším. Ale potřebujeme jen pár věcí

uzavřít."

Znovu ticho.

"Je mi líto," řekla pomalu recepční. "Ale poslankyně Webberová právě teď není ve Washingtonu. Budete muset počkat, až se vrátí z Marylandu."

"A kdy se vrátí?" Zeptala se Riley.

"To nemohu říci. Budete si muset znovu zavolat."

Recepční ukončila hovor bez dalšího slova.

Je v Marylandu, pomyslela si Riley.

Provedla rychlé hledání a zjistila, že Hazel Webberová žila v Marylandu, zemi koní. Nezdálo se, že bude těžké to místo najít.

Ale než Riley nastartovala své auto, zabzučel jí mobilní telefon.

"Tady Hazel Webberová," řekla volající.

Riley byla překvapená. Recepční musela kontaktovat kongresmanku bezprostředně po telefonátu s Riley. Rozhodně nečekala, že se jí ozve sama Webberová a navíc tak rychle.

"Jak vám mohu pomoci?" Řekla Webberová.

Riley znovu vysvětlila, že chce uzavřít nějaké "nedořešené záležitosti", ohledně smrti její dcery.

"Mohla byste být trochu konkrétnější?" Zeptala se Webberová.

"Já bych to raději probrala osobně," řekla Riley.

Webberová se na chvíli odmlčela.

"Obávám se, že to nebude nemožné," řekla Webberová. "A budu vám a vašim nadřazeným vděčná, když už mě nebudete dál

obtěžovat. Právě se začínáme se situací smiřovat. Jsem si jistá, že to pochopíte."

Riley byla zasažena ženíným ledovým tónem. Nenašla ani sebemenší stopu po smutku.

"Poslankyně Webberová, pokud mi můžete věnovat jen trochu času –"

"Řekla jsem ne."

Webberová ukončila hovor.

Riley byla ohromená. Neměla ponětí, co si má o strohé a podivné výměně informací myslet.

A byla si jistá, že se dotkla citlivého místa kongresmanky.

A potřebovala se do Marylandu vydat ihned.

*

Byla to příjemná dvouhodinová jízda. Protože počasí Riley přálo, vydala se cestou, která ji zavedla přes most Chesapeake Bay, na kterém zaplatila mýtné, aby si mohla vychutnat jízdu přes zátoku.

Brzy se ocitla v Marylandu, zemi koní, ve které se rozprostíraly pastviny, ohrazené hezkými dřevěnými ploty a stromy lemované cesty vedly k elegantním domům a stodolám, které se nacházely daleko od silnice.

Dojela k bráně před domem Webberových. Podsaditý uniformovaný strážný vyšel ze své budky a přistoupil k ní.

Riley strážnému ukázala svůj odznak a představila se.

"Přijela jsem za poslankyní Webberovou," řekla.

Strážný odstoupil a promluvil do mikrofону. Pak znovu

vykročil směrem k Riley.

"Kongresmanka říká, že se přihodila nějaká chyba," řekl.
"Neočekává vás."

Riley se usmála tak široce, jak jen mohla.

"Ach, je snad v tento okamžik příliš zaneprázdněna? To je v pořádku, nemám plný kalendář. Počkám tady dokud nebude mít čas."

Strážný se zamračil a snažil se působit zastrašujícím dojmem.

"Obávám se, že budete muset odejít, madam," řekl.

Riley pokrčila rameny a chovala se jako by ji nepochopila, co tím myslí.

"Ach, opravdu, to je v pořádku. To není vůbec žádný problém. Můžu počkat tady."

Strážný odstoupil a znovu hovořil do mikrofonu. Poté, co chvíli na Riley v tichosti hleděl, zašel do své budky a otevřel bránu. Riley vjela dovnitř.

Jela po široké, sněhem poprášené pastvině, kde volně klusal pár koní. Byla to klidná scenérie.

Když došla k domu, byl ještě větší, než jaký očekávala – moderní panské sídlo. Hned za mírným svahem ve zvlněné krajině zahlédla další udržované budovy.

U dveří se s ní beze slova setkal Asiat. Byl přibližně stejně velký jako zápasník suma a ve formálním obleku sluhy působil groteskně. Vedl Riley klenutou chodbou s podlahou z drazie vypadajícího červenohnědého dřeva.

Nakonec byla uvítána malou, zamračenou ženou, která ji beze

slova vedla do téměř strašidelně úhledné kanceláře.

"Počkejte tady," pronesla žena.

Odešla a zavřela za sebou dveře.

Riley se posadila na židli u stolu. Minuty ubíhaly. Cítila pokušení podívat se na materiály na stole a v počítači. Ale věděla, že každý její pohyb jistě právě zaznamenávají bezpečnostní kamery.

Do místnosti konečně vrhla poslankyně Hazel Webberová.

Byla to vysoká žena – hubená, ale impozantní. Nevypadala dost staře na to, aby byla v kongresu tak dlouho, jak Riley předpokládala – a ani nevypadala dost staře na to, aby měla dceru vysokoškolského věku. Určitá ztuhlost kolem jejích očí mohla být jen zvyk nebo následek Botoxu nebo obojí.

Riley si vzpomněla, že ji viděla v televizi. Většinou když potkala někoho, koho viděla v televizi, byla překvapena jak odlišně vypadá v reálném životě. Bylo podivné, že Hazel Webberová vypadala úplně stejně. Jako by byla skutečně dvou dimenzionální – nepřírozeně povrchní člověk všemi možnými způsoby.

Její oblečení Riley také mátlo. Proč měla na sobě přes slabý svetr sako? Dům byl rozhodně dostatečně teplý.

Hádám, že to je součást jejího stylu, pomyslela si Riley.

Sako jí dodávalo více formální, věcný vzhled než jen kalhoty a svetr. Možná také představovalo jakési brnění, ochranu proti jakémukoli nefalšovanému lidskému kontaktu.

Riley se postavila, aby se představila, ale Webberová

promluvila první.

"Agentka Riley Paige, ÚACH," řekla. "Já vím."

Bez dalšího slova zasedla ke svému stolu.

"Co jste mi přišla říct?" Zeptala se Webberová.

Riley to vyděsilo. Samozřejmě, že neměla nic, co by jí řekla. Její návštěva byla jen blaf a Webberová jí náhle připadala jako typ ženy, kterou nelze snadno oklamat. Riley v tom byla až po uši a musela šlapat vodu, jak jen mohla.

"Ve skutečnosti tu jsem proto, abych vás požádala o informace," řekla Riley. "Je váš manžel doma?"

"Ano," řekla žena.

"Bylo by možné, abych si promluvila s vámi oběma?"

"On ví, že jste tady."

Její odpověď Riley odzbrojila, ale dbala na to, aby to nedala najevo. Žena zaryla své studené, modré oči do Riley. Riley sebou ani nehnula. Jen jí věnovala svůj upřený pohled a připravila se na rafinovanou bitvu vůlí.

Riley řekla, "Jednotka pro analýzu chování vyšetřuje neobvyklý počet zdánlivých sebevražd na vysoké škole Byars."

"Zdánlivých sebevražd?" Řekla Webberová a zdvihla jedno obočí. "Jen těžko bych pojmenovala sebevraždu Deanny jako něco 'zdánlivého'. Mně a mému manželovi to přišlo dost reálné."

Riley by mohla přísahat, že teplota v místnosti poklesla o několik stupňů. Webberová neprojevovala ani sebemenší náznak emocí při zmínce o sebevraždě její vlastní dcery.

V žilách jí koluje ledová voda, pomyslela si Riley.

"Ráda bych, abyste mi řekla, co se stalo," řekla Riley.

"A proč? Jsem si jistá, že jste si přečetla zprávu."

Samozřejmě, že Riley nic takového neudělala. Ale musela blafovat dál.

"Pomohlo by, kdybych to mohla slyšet prostřednictvím vašich vlastních slov," řekla.

Webberová se na okamžik odmlčela. Její pohled byl neochvějný. Ale stejně tak i pohled Riley.

"Deanna byla zraněna při nehodě na koni loni v létě," řekla Webberová. "Ošklivě si zlomila kyčel. Bylo pravděpodobné, že bude muset být zcela vyměněn. Její dny jezdeckých soutěží skončily. Byla z toho zničená."

Webberová se na okamžik odmlčela.

"Brala oxycodone na bolest. Předávkovala se – záměrně. Bylo to úmyslné a nic dalšího v tom nebylo."

Riley vycítila, že něco zůstává nevyřčeno.

"Kde se to stalo?" zeptala se.

"V její ložnici," řekla Webberová. "Byla pohodlně zachumlaná ve své posteli. Soudní lékař řekl, že zemřela na respirační zástavu. Vypadala, jako že spí, když ji našla služka."

A pak – Webberová zamrkala.

Doslova zamrkala.

Zajíkala se ve své bitvě vůlí.

Ona lže! Uvědomila si Riley.

Rileyn pulz zrychlil.

Teď musí opravdu přitlačit, sondovat těmi správnými

otázkami.

Ale než Riley mohla jen pomyslet na co se ptát, dveře kanceláře se otevřely. Vešla žena, která sem přivedla Riley.

"Kongresmanko, potřebuji si s vámi promluvit, prosím," řekla.

Webberová jako by si oddechla, když vstala od stolu a následovala svou asistentku ven ze dveří.

Riley se několikrát pomalu a dlouze nadechla.

Přála si, aby nebyla vyrušena.

Byla si jistá, že každou chvíli probourá klamné pozlátko Hazel Webberové.

Ale její příležitosti ještě nebyla ta tam.

Až se Webberová vrátí, začne Riley znovu.

Po méně než minutě se Webberová vrátila. Zdálo se, že znovu získala zpět své sebevědomí.

Stála u otevřených dveří a řekla, "Agentko Paige – pokud jste opravdu agentka Paige – obávám se, že vás musím požádat, abyste odešla."

Riley těžce polkla.

"Nerozumím."

"Moje asistentka právě volala ÚACH. O sebevraždách na vysoké škole Byars neprovádí absolutně žádné vyšetřování. A teď, ať už jste kdokoli – "

Riley vytáhla svůj odznak.

"Já jsem zvláštní agentka Riley Paige," řekla s odhodláním.

"A udělám všechno proto, abych se ujistila, že se takové

vyšetřování rozjede co nejdříve."

Prošla kolem Hazel Webberové a ven z její kanceláře.

Na cestě z domu si uvědomila, že si vytvořila nepřítele – a to velmi nebezpečného.

Byl to jiný druh nebezpečí, než jakému stála obvykle tváří v tvář.

Hazel Webberová nebyla psychopat, jehož zbraněmi by byly řetězy, nože, zbraně nebo pochodně.

Byla to žena bez svědomí a jejími zbraněmi byly peníze a moc.

Riley preferovala protivníka, kterého mohla udeřit nebo střelit. I tak byla připravena a ochotna jednat s Webberovou a všemi hrozbami, které bude schopná vytvořit.

Lhala mi o své dceři, honilo se neustále Riley hlavou.

A teď byla Riley rozhodnuta najít pravdu.

Dům se zdál nyní prázdný. Riley byla překvapena, že z něj odešla, aniž by potkala jedinou duši. Měla pocit, jako by v domě mohla něco ukrást a přitom nebýt chycena.

Vyšla ven, nastoupila do svého auta a odjela.

Jak se blížila k hlavní bráně, viděla, že je uzavřená. Uvnitř stáli oba statní strážníci, kteří ji pustili dovnitř, a enormní sluha. Oba měli zkřížené ruce a zjevně čekali na ni.

KAPITOLA SEDMÁ

Oba muži rozhodně naháněli strach. Také vypadali poněkud směšně – menší z nich měl na sobě uniformu strážného, jeho mnohem masivnější partner měl na sobě extrémně formální oblečení sluhy.

Jako pár cirkusových klaunů, pomyslela si.

Ale věděla, že se nesnaží být vtipní.

Riley zastavila auto přímo před nimi. Stáhla okénko, vyhlédla ven a zavolala na ně.

"Je tu nějaký problém, pánové?"

Strážný se přiblížil přímo před její auto.

Kolosální sluha se přivlekl k oknu spolujezdce.

Mluvil hlubokým basovým hlasem.

"Poslankyně Webberová by chtěla vyjasnit nedorozumění."

"A to by mělo být co?"

"Chce, abyste pochopila, že špehové tu nejsou vítáni."

Ted' to Riley začala chápat.

Webberová a její asistentka došly k závěru, že Riley je podvodník a vůbec není agentkou FBI. Pravděpodobně pojaly podezření, že je reportérka, která se chystá napsat nějaké odhalení o kongresmance.

Nebylo pochyb o tom, že tihle dva chlápci jsou zvyklí jednat se zvědavými reportéry.

Riley znovu vytáhla svůj odznak.

"Myslím, že došlo k nedorozumění," řekla. "Opravdu jsem zvláštní agentka od FBI."

Velký muž se zaculil. Zřejmě věřil, že odznak je falešný.

"Vystupte z auta, prosím," řekl.

"Raději ne, děkuji," řekla Riley. "Uvítala bych, kdybyste otevřeli bránu."

Riley nechala své dveře odemčené. Velký muž je otevřel.

"Vystupte z auta, prosím," opakoval.

Riley v duchu zasténala.

Tohle nedopadne dobře, pomyslela si.

Riley vystoupila z auta a zavřela dveře. Oba muži se přesunuli a postavili se vedle sebe kousek od ní.

Riley přemýšlela, který z nich učiní první krok.

Pak obrovský muž zakřupal klouby na rukou a vykročil směrem k ní.

Riley udělala pár kroků směrem k němu.

Jak se po ní natáhl, chytila ho za klopou a rukáv levé paže a dostala ho z rovnováhy. Pak se otočila dokola na její levé noze a sehnula se. Sotva ucítila jeho masivní váhu, když celé jeho tělo přeletělo přes její záda. Hlasitě narazil vzhůru nohama o dveře auta a pak přistál hlavou na zemi.

Auto dostalo to nejhorší, pomyslela si s jistou mírou zděšení.

Druhý muž se již pohyboval směrem k ní a ona se k němu otočila.

Vyslala mu kopanec do rozkroku. Sklonil se s obrovským zasténáním a Riley viděla, že hádka skončila.

Vytrhla mužovu pistoli z pouzdra u pasu.

Pak si prohlížela své dílo.

Větší muž stále ležel groteskně zkroucený vedle auta a zíral na ni s vyděšeným výrazem ve tváři. Dveře auta byla potlučená, ale ne tak moc jak se Riley předtím obávala. Uniformovaný strážný byl na všech čtyřech a lapal po dechu.

Uchopila pistoli rukojetí směrem ke strážnému.

"Zdá se, že se vám vytratila," řekla příjemným hlasem.

Jeho ruce se trásly, když se natáhl po pistoli.

Riley ji od něj odtáhla.

"Aha," řekla. "Ne, dokud neotevřete bránu."

Vzala muže za ruku a pomohla mu na nohy. Dopotácel se do boudy a stiskl vypínač, který otevřel železnou bránou. Riley šla k autu.

"Promiňte," řekla velkému muži.

Stále vyděšeně vyhlížející muž se potácel stranou jako obří krab, aby se vymanil z dosahu Riley. Nastoupila do auta a projela bránou. Hodila pistoli na zem, když projížděla kolem.

Už si nemyslí, že jsem novinářka, pomyslela si.

Byla si také jistá, že o tom kongresmanku velmi brzy vyrozumí.

*

O pár hodin později Riley zajela autem na parkoviště budovy ÚACH. Chvíli tam jen tak seděla. Nebyla tu během své měsíční dovolené ani jednou. Nečekala, že se vrátí zpátky tak brzy. Bylo to opravdu zvláštní.

Vypnula motor, vyndala klíče, vystoupila z auta a vešla do domu. Jak si to mířila ke své kanceláři, přátelé a kolegové s ní promlouvali různým stupněm vřelosti, překvapení nebo se zdrženlivostí.

Zastavila se u kanceláře jejího obvyklého partnera, Billa Jeffreyse, ale on tam nebyl. Pravděpodobně pracoval na nějakém případu s někým jiným.

Pocítila nepatrný záchvěv smutku – snad i žárlivosti.

V mnoha ohledech byl Bill jejím nejlepším kamarádem na světě.

Přesto ale došla k závěru, že to je možná dobře. Bill nevěděl, že se dala s Ryanem opět dohromady a nesouhlasil by s tím. Držel ji za ruku příliš mnohokrát během jejího bolestivého rozchodu a rozvodu. Připadalo jí těžké uvěřit, že je Ryan jiný člověk.

Když otevřela dveře do své kanceláře, musela se dvakrát ujistit, že je na správném místě. Všechno vypadalo až příliš čistě a organizovaně. Předali její kancelář jinému agentovi? Pracoval tam někdo jiný?

Riley otevřela zásuvku a našla známé soubory, i když teď byly lépe uspořádané.

Kdo by to pro ni porovnal?

Rozhodně ne Bill. Věděl dobře, že to nemá dělat.

Možná Lucy Vargasová, pomyslela si.

Lucy byla mladá agentka, se kterou ona i Bill rádi pracovali. Pokud byla Lucy viníkem tohoto pořádku, alespoň jej vytvořila se snahou o vstřícnost.

Riley pár minut seděla u svého stolu.

Doléhaly na ni výjevy a vzpomínky – dívčina rakev, její zničení rodiče a Rileyyn hrozný sen o oběšené dívce, obklopené mementy. Také si vzpomněla, jak se děkan Autrey vyhýbal jejím otázkám a jak Hazel Webberová otevřeně lhala.

Připomněla si, co řekla Hazel Webberové. Slíbila, že zahájí oficiální vyšetřování. A nastal čas tento slib splnit.

Zvedla svůj telefon a zavolala šéfovi, Brentu Meredithovi.

Když to šéf týmu zvedl, řekla, "Pane, tady Riley Paige. Zajímalo by mě, zda byste mohl – "

Chystala se ho požádat o pár minut jeho času, kdy jeho hlas zaburácel.

"Agentko Paige, přijďte hned do mé kanceláře."

Riley se zachvěla.

Meredith na ni byl kvůli něčemu dost naštvaný.

KAPITOLA OSMÁ

Když Riley přispěchala do kanceláře Brenta Mereditha, našla ho, jak stojí u svého stolu a čeká na ni.

"Zavřete dveře," řekl. "Posaďte se."

Riley udělala, co jí bylo řečeno.

Stále stojící Meredith pár okamžiků mlčel. Jen se na Riley díval. Byl to velký muž – široce stavěný a tmavý. A působil strach nahánějícím dojmem, i když měl nejlepší náladu.

Právě teď nebyl v dobré náladě.

"Je tu něco, co byste mi chtěla říct, agentko Paige?" zeptal se.

Riley polkla. Pomyslela si, že se mu asi donesly informace o některých jejích dnešních aktivitách.

"Snad byste měl raději začít vy, pane," řekla pokorně.

Přešel k ní blíž.

"Právě jsem na vás shora dostal dvě stížnosti," řekl.

Riley posmutněla. Tím "shora," bylo myšleno od Mereditha. Stížnosti přišly od zvláštního agenta, velitele Carla Waldera – opovrženého malého muže, který Riley suspendoval více než jednou za porušení kázně.

Meredith zavrčel, "Walder mi řekl, že mu volal děkan vysoké školy."

"Ano, z vysoké školy Byars. Ale když mě to necháte vysvětlit – "

Meredith ji znovu přerušil.

"Děkan řekl, že jste vešla do jeho kanceláře a učinila absurdní obvinění."

"To není přesně to, co se stalo, pane," žadonila Riley.

Ale Meredith se hnál plnou parou vpřed.

"Walderovi také volala poslankyně Hazel Webberová. Řekla, že jste si vynutila vstup do jejího domu a obtěžovala jste ji. Dokonce jste jí i lhala o nějakém neexistujícím případu. A pak jste napadla dva její zaměstnance. Vyhrožovala jste jim zbraní."

Riley se z takových obvinění naježila.

"To opravdu není to, co se stalo, pane."

"Tak co se stalo?"

"Byla to vlastní zbraň stráže," vyhrkla.

Hned jak ta slova Riley vyslovila, uvědomila si ...

Takhle jsem to vůbec nemyslela.

"Snažila jsem se mu ji vrátit!" řekla.

Ale okamžitě věděla ...

Že to nepomohlo.

Rozhostilo se dlouhé ticho.

Meredith se zhluboka nadechl. Nakonec řekl, "Bylo by dobré, kdybyste měla pro vaše jednání dobré vysvětlení, agentko Paige."

Riley se zhluboka nadechla.

"Pane, na vysoké škole Byars se udály jen během tohoto školního roku tři podezřelá úmrtí. Údajně to byly sebevraždy. Já ale nevěřím, že byly."

"To je poprvé, co o tom slyším," řekl Meredith.

"Rozumím, pane. A přijela jsem sem jen proto, abych vám

o tom řekla."

Meredith se postavil a čekal na další vysvětlení.

"Přítelkyně mé dcery měla na vysoké škole Byars sestru – Lois Penningtonovou, prvačku. Její rodina ji našla oběšenou v garáži minulou neděli. Její sestra nevěří, že to byla sebevražda. Hovořila jsem s jejími rodiči, a – "

Meredith zakřičel dostatečně nahlas, že jej muselo být slyšet až na chodbě.

"Vy jste hovořila s jejími rodiči?"

"Ano, pane," řekla Riley tiše.

Meredith se okamžik snažit dostat své nervy pod kontrolu.

"Je potřeba vám říci, že toto není případ ÚACH?"

"Ne, pane," řekla Riley.

"Ve skutečnosti, pokud vím, tak toto není vůbec žádný případ."

Riley nevěděla, co na to říci.

"Takže co vám řekli její rodiče?" Zeptal se Meredith. "Myslí si, že to byla sebevražda?"

"Ano," řekla Riley tichým hlasem.

Ted' se zdálo, že Meredith neví co říct. Zavrtěl hlavou zděšením.

"Pane, já vím, jak to zní," řekla Riley. "Ale děkan ze školy Byars něco skrývá. "A Hazel Webberová mi lhala o smrti její vlastní dcery."

"Jak to víte?"

"Já to prostě vím!"

Riley se prosebně podívala na Mereditha.

"Pane, po všech těch letech jistě víte, že mám dobrý instinkt. Když něco cítím, tak mám téměř vždy pravdu. Prostě mi musíte věřit. Něco na úmrtí těch dívek není v pořádku."

"Riley, vy víte, že takhle věci nefungují."

Riley byla překvapená. Meredith ji málokdy oslovoval křestním jménem – jen když o ní měl skutečné obavy. Věděla, že si jí váží, že ji má rád a respektuje ji a ona k němu cítila totéž.

Opřel se o stůl a nešťastně pokrčil rameny.

"Možná máte pravdu a možná se mýlíte," řekl s povzdechem. "Ať tak či onak, nemohu z tohoto udělat případ pro ÚACH jen kvůli vašim předtuchám. Musí v tom být mnohem víc."

Meredith se na ni teď zadíval s ustaraným výrazem.

"Agentko Paige, poslední dobou jste si mnohým prošla. Pracovala jste na některých nebezpečných případech a váš partner se během posledního případu téměř otrávil a zemřel. A máte nového člena rodiny, o kterého se musíte postarat a ... "

"A co?" Zeptala se Riley.

Meredith se odmlčel a pak řekl, "Před měsícem jsem vás poslal na dovolenou. Zdálo se, že jste si myslela, že to je dobrý nápad. Když jsme spolu naposledy mluvili, dokonce jste mě požádala o další volno. Myslím, že to bude nejlepší. Vezměte si tolik volna, kolik potřebujete. Potřebujete více klidu."

Riley se cítila odrazená a poražená. Ale věděla, že nemá smysl se dohadovat. Ve skutečnosti měl Meredith pravdu. Neexistoval způsob, jak by si mohl tento případ převzít na základě toho, co

mu řekla. Obzvláště ne s byrokratickým patolízalem, jakým byl Walder, který mu dýchal za krk.

"Je mi to líto, pane," řekla. "Já teď půjdu domů."

Cítila se strašně sama, když odcházela z kanceláře Mereditha a zamířila z budovy ven. Ale nebyla připravena odložit své podezření. Její intuice byla příliš silná. Věděla, že musí něco udělat.

Jednu věc za druhou, pomyslela si.

Musí získat více informací. Musí dokázat, že něco není v pořádku.

Ale jak to má provést sama?

*

Riley se vrátila domů asi půl hodiny před večeří. Vešla do kuchyně a našla Gabrielu, jak připravuje další z jejích vynikajících guatemalských specialit, gallo en perro, kořeněné dušené pálivé jídlo.

"Jsou holky doma?" Zeptala se Riley.

"Sí. Jsou v pokoji April a společně dělají domácí úkoly."

Riley se trochu ulevilo. Zdálo se, že alespoň doma je všechno jak má být.

"A co Ryan?" Zeptala se Riley.

"Volal. Přijde pozdě."

Riley zneklidněla. Připomnělo jí to špatné časy s Ryanem. Ale řekla si, že se není čeho bát. Ryanova práce byla konec konců náročná. A kromě toho Riley její práce odváděla od domova mnohem víc, než by chtěla.

Šla nahoru a sedla si k počítači. Začala hledat informace o smrti Deanny Webberové, ale nenašla nic, co by už nevěděla. Pak hledala informace o Cory Linzové, druhé dívce, která zemřela. Opět zjistila jen velmi málo informací.

Provedla hledání posledních nekrologů, které zmiňovaly vysokou školu Byars, a brzy jich našla šest. Jeden z nich zemřel v nemocnici po dlouhém boji s rakovinou. U ostatních poznala fotografie tří mladých lidí. Byly to Deanna Webberová, Lois Penningtonová a Cory Linzová. Ale nepoznala mladého muže a mladou ženu na dalších dvou úmrtních oznámeních. Jejich jména byla Kirk Farrell a Constance Yohová, oba dva studovali druhý ročník.

Jistěže ani jedno úmrtní oznámení neuvádělo, že příčinou smrti byla sebevražda. Většina z nich byla docela vágní o skutečné příčině smrti.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.